

Arrest

nr. 183 619 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VINGERHOETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor van de periode 03/2015- 03/2016. Het gaat om een deeltijdse tewerkstelling van 19 uren per week. Verder werden er ook attesten voorgelegd van het ACV betreffende de betalingen van werkloosheidsuitkeringen van 01/2015-03/2016.

Aan de hand van de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene ter aanvulling op het loon die ze ontvangt van haar werkgever 'Thuiszorg Vleminckveld vzw' een werkloosheidsuitkering ontvangt. Het is dus redelijk aan te nemen dat dit gaat om een inkomensgarantieuitkering. Echter, er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor deze aanvullende werkloosheidsuitkeringen bijkomende inspanningen levert in het kader van haar zoektocht naar extra uren of een andere job met meer uren. Immers, overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan slechts rekening gehouden worden met inkomen uit werkloosheidsvergoeding voor zover de Belgische partner aantoonbaar daadwerkelijk actief op zoek te zijn naar werk, en in dit geval dus actief op zoek dient te zijn naar bijkomende uren of een andere job met meer uren. Bijgevolg kan deze uitkering niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg.

Uit de andere voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond 61500 wordt geschat, rekening houdende met het kind ten laste (volgens loonfiches 1 kind), en de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten van €630 + €20 vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is.

Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf en haar kind als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan en haar kind het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het wordt uiteengezet als volgt:

“6. De Gemachtigde van de Staatssecretaris voert in zijn weigeringsbeslissing aan dat de werkloosheidsuitkeringen waarop de echtgenote van de heer M. recht heeft, niet kan worden opgenomen in de berekening van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat de echtgenote van de heer M. niet actief op zoek gaat naar werk. Hierdoor gaat de Gemachtigde echter voorbij aan de bepalingen uit het werkloosheidsbesluit.

Uit Stuk 3 dat de heer M. nu in deze procedure toevoegt, blijkt dat zijn echtgenote zwanger is en dat de vermoedelijke geboortedatum van het kind van de heer M. en zijn echtgenote op 18 december 2016 is bepaald.

Artikel 58/3, §7 van het werkloosheidsbesluit bepaalt duidelijk dat de procedure voor de controle van de actieve beschikbaarheid wordt opgeschort voor de werkneemster die zwanger is of die bevallen is tijdens de periode van 3 maanden vóór de vermoedelijke of werkelijke bevallingsdatum en gedurende de 4 maanden die volgen op de werkelijke bevallingsdatum.

Hieruit dient dus afgeleid te worden dat de echtgenote van de heer M. tijdens de duur van deze procedure volgens het werkloosheidsbesluit zelfs niet actief op zoek moet gaan naar werk.

7. Desondanks legt de heer M., in de huidige procedure, als stuk 4 toch een tewerkstellingsengagement voor, waarin de werkgever van zijn echtgenote zich engageert om haar, na haar bevallingsrust, maximum 30 uren per week te laten presteren.

Indien deze mogelijkheid zich ook echt zal stellen, dan beschikt de echtgenote van de heer M. wel degelijk over meer dan voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op haar huidige uurloon van 11,5067 EUR zou zij dan uitkomen op een maandelijks brutoloon van 1.449, 84 EUR.

Dit bedrag werd als volgt berekend:

*11,5067 EUR * 6 (het gemiddeld aantal werkuren per dag in een wekelijkse tewerkstelling van 30 uur) * 21 (het gemiddelde aantal werkdagen of gelijkgestelde dagen per maand)*

Gelet op het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste sinds 1 juni 2016 1.156,53 EUR bedraagt, is 1.449,84 EUR beduidend meer dan 120% van het leefloon. (120%= 1.387,84 EUR)

8. Hieruit kan besloten worden dat de echtgenote van de heer Mugwaneza, tijdens deze procedure, omwille van haar zwangerschap, niet actief op zoek moet gaan naar meer werk. Desondanks heeft zij toch een engagementsverklaring gekregen van haar werkgever waaruit blijkt dat zij tot 30 uur per maand kan werken na haar bevallingsrust. Hierdoor zal zij meer verdienen dan 120% van het huidige leefloon voor een persoon met een gezin ten laste.

9. Het eerste middel is dus gegrond.”

2.1.2. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat uit 58/3, §7 van het koninklijk besluit houdende de werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 moet worden afgeleid dat zijn echtgenote, die zwanger is, niet actief op zoek moet gaan naar werk en dat de gemachtigde, door te vereisen dat zij actief op zoek is naar bijkomende uren, in strijd met dat besluit heeft gehandeld.

Verzoeker voegt een attest bij aangaande de zwangerschap om zijn argumentatie kracht bij te zetten. Uit de aanvraag blijkt evenwel dat hij daarvan geen gewag heeft gemaakt, zodat hij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling

moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het thans voor de eerste keer ter sprake gebrachte tewerkstellingsengagement. Deze stukken en de daarmee verband houdende argumentatie kunnen derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de deugdelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf te betwisten.

2.1.3. Aangezien het eerste middel volledig is gesteund op gegevens die niet aan de verwerende partij ter kennis waren gebracht op het moment dat zij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, kan het niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gestoeld op de schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

“10. De gemachtigde voert terecht aan dat er een individuele behoefteanalyse moet worden uitgevoerd indien er niet voldaan wordt aan de vereiste van de 120% van het leefloon uit Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, en dit overeenkomstig Artikel 42, §1, tweede lid van dezelfde wet.

De Gemachtigde voert deze behoefteanalyse echter slechts zeer summier en zeker niet individueel uit, door louter te wijzen op het feit dat de armoederisicogrens voor een koppel rond 1.500,00 EUR ligt en er verder gewoon op te wijzen dat de maandelijkse vaste kosten en de variabele kosten in rekening moeten genomen worden en hij tot slot ook nog wijst op het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven. De Gemachtigde leidt uit deze te summiere en onvoldoende gemotiveerde analyse af dat 120% van het leefloon het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben.

Deze stelling is om meerdere redenen problematisch en schendt bijgevolg het Artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en wel om de volgende redenen.

11. De 1.500,00 EUR waar de Gemachtigde vanuit gaat om het armoederisico voor het gezin te bepalen is een algemeen statistisch gegeven over het armoederisico in België. De armoederisicogrens waarnaar de Gemachtigde verwijst, ligt echter nog hoger dan het wettelijke referentiebedrag van Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. Het referentiebedrag bedroeg op 1 juni 2016 namelijk 1.387,84 EUR.

De RVV heeft vrij recent, terecht, geoordeeld dat het toetsen van de bestaansmiddelen aan een bedrag dat nog hoger is dan wat wettelijk beschouwd wordt als toereikende bestaansmiddelen om een gezinshereniging toe te laten, manifest in strijd is met de Verblijfwet. De RVV is, eveneens volkomen terecht, van oordeel dat deze toetsing, zoals die in casu door de Gemachtigde werd toegepast, volledig ingaat tegen de wil van de wetgever (zie RW, 7 augustus 2015, nr. 150.505).

In een ander Arrest oordeelde de RVV, wederom terecht, dat het bedrag dat gebruikt wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij iemand sociale bijstand kan ontvangen. Uit de wet van 15 december 1980 blijkt echter duidelijk dat het de bedoeling is van de wetgever om na te gaan of de betrokken personen in hun levensonderhoud kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest om na te gaan of de betrokkene al dan niet onder de armoedegrens terecht zou kunnen komen. (Zie hiervoor RVV, 2 februari 2015, nr. 137.738).

Zelfs indien de werkloosheidsuitkering van de echtgenote van de heer M. overeenkomstig Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 niet in rekening zou genomen mogen worden voor de bepaling van de bestaansmiddelen en de grens van 120% van het leefloon, wat, zoals uit het eerste middel blijkt, niet het geval is, dan nog moeten deze werkloosheidsuitkeringen wél in rekening genomen worden bij de individuele behoefteanalyse. Ook het kindergeld voor het kind ten laste moet hiervoor in rekening genomen worden.

Uit stuk 5 blijkt dat de echtgenote van de heer M. in de maand juli 2016 een nettoloon ontving van 646,04 EUR. Uit stuk 6 blijkt dat de echtgenote voor de maand juli 2016 416,40 Euro aan werkloosheidsuitkeringen ontvangen heeft. Voor haar dochter ontvangt de echtgenote van de heer

Mugwaneza, gelet op de wettelijke bepalingen hieromtrent, maandelijks 151,99 EUR. Dit maakt een totaal van 1241,43 EUR.

Met dit beschikbare bedrag is het nog maar zeer de vraag of zowel de betrokkene als de Belgische onderdaan en haar kind ook maar in aanmerking komen om terug te vallen op de Belgische sociale zekerheid.

12. De Gemachtigde heeft ook zijn motivatieplicht geschonden in zoverre dat er niet gemotiveerd wordt waarin de individuele behoefteanalyse zou hebben bestaan. Er worden, zoals in punt 10 en 11 van dit verzoekschrift al aangegeven werd, enkele algemene statistische gegevens geponeerd en verder wordt gesteld dat 120% van het leefloon het strikte minimum is om zowel de Belgische onderdaan, haar kind als de heer M. van te laten leven.

Door deze stelling zonder enige individuele behoefteanalyse te poneren gaat de Gemachtigde van de Staatssecretaris eenvoudig voorbij aan het feit dat verzoeker al sinds 10 mei 2014 met zijn echtgenote en haar kind samenleeft.

Het gezin leefde ten tijde van het onderzoek dus al 2 jaar samen met dezelfde middelen als die waarover zij tijdens het onderzoek door de Gemachtigde beschikten. Gedurende die hele periode is geen enkel lid van het gezin "ten laste gevallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk", zoals ook blijkt uit stuk 7. Door eenvoudigweg voorbij te gaan aan dit gegeven, schendt de Gemachtigde van de Staatsecretaris zijn motiveringsplicht en dit toont ook aan dat er geen zorgvuldige individuele behoefteanalyse is gebeurd.

Had de behoefteanalyse wel individueel op verzoeker en zijn gezinssituatie toegepast geweest, dan had de Gemachtigde kunnen vaststellen dat het loon, de werkloosheidsuitkering en de kinderbijslag te samen een maandelijks beschikbaar bedrag van 1.214,53 EUR opleveren en dat dit bedrag gelijk is aan 114%, dus nauwelijks minder dan 120%, van het leefloon van 1 juni 2016 voor een persoon met een gezin ten laste. Bovendien had de Gemachtigde dan ook kunnen vaststellen dat het gezin al gedurende twee jaar van dit inkomen leefde zonder ten laste te vallen van de sociale zekerheid en dat daaruit volgt dat dit bedrag dus voldoende is om aan de behoeften van het gezin te voldoen.

13. In zijn motivering poneert de Gemachtigde ook, zonder meer, dat ook de heer M. van dit bedrag zal moeten leven. De Gemachtigde gaat hierbij voorbij aan het feit dat de heer M. wel degelijk werkbereid is en hoegenaamd niet de bedoeling heeft uitsluitend van het inkomen van zijn echtgenote te leven.

De RVV heeft in het verleden al geoordeeld dat het DVZ voor de individuele behoefteanalyse alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn voor de bepaling van het bedrag kan doen voorleggen door de Vreemdeling en door elke Belgische Overheid. (Zie RW 26 september 2012, Rev.dr.étr. 2012,462.).

Mutatis Mutandis geldt hetzelfde voor de stelling van de Gemachtigde dat de heer M. ook van dit inkomen zal moeten leven. Deze stelling moet gemotiveerd worden, wat niet is gebeurd, want de Gemachtigde had dan, ofwel door het aan de heer M. te vragen, ofwel door de VDAB te contacteren, kunnen nagaan dat de heer M. wel degelijk opleidingen volgt om na de regularisatie van zijn verblijf aan de slag te kunnen gaan. Als bewijs hiervan legt de heer M. stuk 8 voor, waaruit blijkt dat hij van 2 september 2015 tot en met 23 december 2015, dus nog vóór het onderzoek van de Gemachtigde een opleiding Medewerker keuken heeft gevolgd bij de VZW Werkvormm.

De stelling van de Gemachtigde van de Staatssecretaris dat ook de heer M., na een eventuele gunstige beslissing om toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, van het beschikbare inkomen van zijn echtgenote moet leven, kan dus niet op een individuele behoefteanalyse zijn gebaseerd, omdat duidelijk zou kunnen worden aangetoond dat de heer M. opleidingen volgt om zo snel mogelijk ook zelf over een inkomen te beschikken.

14. Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris bij zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, Artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het tweede middel is dus gegrond."

2.2.2. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoeker betwist niet dat de verwerende partij is overgegaan tot een behoefteanalyse zoals voorgeschreven in deze bepaling, maar acht het onderzoek én de motivering te summier en niet individueel.

Het geviseerde motief luidt als volgt:

“Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, rekening houdende met het kind ten laste (volgens loonfiches 1 kind), en de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten van €630 + €20 vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is.

Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf en haar kind als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan en haar kind het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat wat de bestaansmiddelenvereiste betreft, het volgende bepaalt in het tweede lid van de tweede paragraaf:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit de beoordeling van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat met de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden omdat niet is aangetoond dat mevrouw actief op zoek is naar werk. Ook de kinderbijslag wordt in het hiervoor geciteerde artikel opgenomen als zijnde niet in aanmerking te nemen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van dezelfde wet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen. Verzoeker kan zich dus in casu niet beroepen op de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon, noch op de kinderbijslag.

Gelet op het voorgaande rest enkel het loon dat de referentiepersoon betreft uit de deeltijdse tewerkstelling van 19uur per week dat in aanmerking kan worden genomen. Aan de hand van de gegevens die verzoeker zelf heeft meegedeeld, was dat voor de maand juli bijvoorbeeld een nettobedrag van 646,04€. Dit bedrag komt zelfs niet in de buurt van het wettelijke referentiebedrag van

artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat volgens hem op 1 juni 2016 1.387,84€ bedroeg. In die zin heeft hij geen belang bij zijn grief dat de armoederisicogrens waarnaar de verwerende partij verwijst hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag: het inkomen dat in aanmerking kan worden genomen is ruim onvoldoende in het licht van dit bedrag.

Waar verzoeker betoogt dat niet gemotiveerd wordt waarin de individuele behoefteanalyse zou bestaan, kan hij niet worden gevolgd: de gemachtigde heeft geoordeeld dat de armoederisicogrens voor een koppel rond 1.500€ wordt geschat en heeft rekening gehouden met het kind ten laste, de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten van €630 + €20 vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, om te komen tot de conclusie dat een bedrag ter waarde van honderdttwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. De gemachtigde verwijst dus niet enkel naar de armoederisicogrens en “enkele algemene statistische gegevens, maar tevens naar de concrete huurlasten van de referentiepersoon, de vaste kosten die daarbij komen en de variabele kosten van het dagelijkse leven, én naar het feit dat er 1 kind ten laste is. Gelet op deze concrete vaststellingen van de gemachtigde, die door de verzoeker niet worden betwist, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over om in het geval van de verzoeker en zijn Belgische partner en haar kind het bedrag van 120% van het leefloon te beschouwen als het strikte minimumbedrag dat het gezin nodig heeft om het verblijfsrecht toe te staan, dit is met andere woorden het bedrag dat zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cf. artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet). In dit verband moet er overigens op worden gewezen dat artikel 40ter van de vermelde wet slechts voorziet in een wettelijk vermoeden dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan indien de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon en dat uit het bepaalde in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie dat het bedrag van het leefloon wordt toegekend aan elke persoon met ten minste één minderjarig kind ten laste en dat dit bedrag meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner dekt. Het bedrag van het leefloon is dan ook hetzelfde voor een alleenstaande met één minderjarig kind ten laste als voor een gezin zoals dat van de verzoeker. In die optiek kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld waar hij, verwijzend naar de gezinssamenstelling van een koppel met een minderjarig kind ten laste én een maandelijkse huurkost van 630€ + 20€, het minimumbedrag om de gezinshereniging toe te staan vastlegt op 120% van het leefloon voor personen met kinderlast. Het betoog van de verzoeker kan niet van het tegendeel overtuigen.

Verzoekers standpunt dat het gezin ten tijde van het onderzoek al 2 jaar samenleefde met dezelfde middelen als deze waarover zij tijdens het onderzoek beschikten en gedurende die hele periode geen enkel lid van het gezin ten laste is gevallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, is niet ter zake dienend. Immers kan (en moet) de gemachtigde bij het onderzoek naar de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen tevens beoordelen of er in de nabije toekomst een risico bestaat dat de Belgische onderdaan en zijn familieleden ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Verzoekers argument dat hij opleidingen volgt om zo snel mogelijk over een inkomen te beschikken en dat hij dus niet, zoals de gemachtigde stelt, van het inkomen van de referentiepersoon zal moeten leven brengt geen soelaas: bij het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker immers noch werk, noch inkomen.

Waar de verzoeker nog aangeeft dat de gemachtigde de mogelijkheid had om “*alle bescheiden en inlichtingen*” te doen overleggen die nodig zijn om de werkelijke behoeften van zijn partner en het gezin te begroten, merkt de Raad nog op dat in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen absolute verplichting kan worden gelezen dat de gemachtigde de bescheiden en inlichtingen doet overleggen. Wanneer de gemachtigde redelijkerwijze van oordeel is dat hij, op zicht van de door de aanvrager voorgelegde stukken reeds voldoende is geïnformeerd om zich met kennis van zaken een oordeel te vormen over de werkelijke behoeften van de referentiepersoon en zijn gezin, dan dient hij niet over te gaan tot het inwinnen van bijkomende bescheiden en inlichtingen bij de aanvrager. De verzoeker toont in casu niet aan dat hij bijkomende informatie had kunnen leveren die nuttig en nodig is bij het bepalen van de behoeften van zijn partner en het gezin. Immers, het loutere feit dat hij een opleiding heeft gevolgd om na de regularisatie van zijn verblijf aan de slag te gaan, doet geen afbreuk aan het feit dat hij op het ogenblik dat de behoefteanalyse werd doorgevoerd geen inkomsten had die in rekening konden worden gebracht. Er valt in de gegeven omstandigheden dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde bij de verzoeker bijkomende bescheiden en inlichtingen had moeten opvragen.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen;

2.3.1. Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2. Uit het bij het nota gevoegde stuk blijkt dat de bevelscomponent van de beslissing werd ingetrokken op 7 september 2016, zodat het beroep wat het bevel betreft, geen voorwerp meer heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS